

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 22Co/39/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8522201097
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kandriková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8522201097.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Kandrikovej a členov senátu JUDr. Daniely Babinovej a JUDr. Michala Boroňa v spore žalobcu: A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom B. XXXX/XX, XXX XX C. D., zastúpeného: PUCHALLA, SLÁVIK & partners s.r.o., so sídlom Kmeťova 24, 040 01 Košice IČO: 36 860 930, proti žalovanému: E. F., nar. XX.X.XXXX, bytom XXXX G., H. I. XX, F. J., zastúpenému JUDr. Zuzanou Kolárikovou advokátkou, so sídlom Stará prešovská 10, 040 01 Košice, o zaplatenie 160.000 eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa č.k. 5C/60/2022-578 zo dňa 18.11.2022, takto jednohlasne

rozhodol:

I. Potvrďuje rozsudok vo výroku I. v časti uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 140.000 eur, úrok z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 140.000 eur od 1.8.2013 do zaplatenia, to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku a v prevyšujúcej časti mení rozsudok vo výroku I. tak, že žalobu zamieta.

II. Priznáva žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 80 %, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Stará Ľubovňa (ďalej „súd prvej inštancie“) rozhodol takto cit.:

„I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 160.000,- eur, úrok z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 160.000,- eur od 1.8.2013 do zaplatenia, to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobca má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie skončí.“

2. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že žalobca si pôvodne uplatnil svoj nárok ako vzájomnú žalobu v konaní sp. zn. 2C/125/2015, kde sa domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 200.000 eur. Nakoľko v konaní 2C/125/2015 bolo rozsudkom zo dňa 25.2.2022 nároku žalobcu sčasti o zaplatenie 40.000 eur vyhovené, predmetom tohto konania ostal nárok žalobcu na zaplatenie sumy 160.000 eur. V prvom rade sa súd prvej inštancie zaoberal námietkou premlčania vznesenou žalovaným voči žalobcom uplatňovanému nároku, pričom dospel k záveru, že táto námietka premlčania nie je dôvodná. Vychádzajúc z ustanovenia § 262 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka a čl. 3.2. Dohody o ukončení Zmluvy o spolupráci Čz.:MuSu-1628 súd prvej inštancie dospel k záveru, že aj keď zmluva bola uzatvorená

medzi fyzickými osobami, ich právny vzťah sa spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka. V zmysle ustanovenia § 397 Obchodného zákonníka je premlčacia doba štyri roky. Žalovaný sa v Dohode o ukončení Zmluvy o spolupráci zaviazal, že z titulu vysporiadania nárokov zo Zmluvy o spolupráci zaplatí žalobcovi tam uvádzanú sumu najneskôr do 31.7.2013. Premlčacia doba na uplatnenie práva žalobcom začala plynúť odo dňa 1.8.2013 a jej posledným dňom bol deň 1.8.2017 (§ 397 Obchodného zákonníka). Žalobca podal vzájomnú žalobu na súde dňa 27.7.2017, t. j. pred uplynutím premlčacej doby, teda včas.

Podľa súdu prvej inštancie v Dohode o ukončení Zmluvy o spolupráci K.: F. žalovaný písomne uznal svoj dlh voči žalobcovi vo výške 200.000 eur a zaviazal sa, že uvedenú sumu vyplatí žalobcovi. Žalovaný však žiadnu čiastku z uvedenej sumy žalobcovi nevyplatil. Rozsudkom tamojšieho súdu č.k. 2C/125/2015-318 zo dňa 25.2.2020 v spojení s rozsudkom 22Co/38/2020-401 zo dňa 28.2.2021 bol žalobcovi právoplatne priznaný nárok voči žalovanému na zaplataenie 40.000 eur, išlo o sumy, ktoré boli poskytnuté žalovanému priamo zo strany žalobcu, a to bezhotovostným prevodom v dňoch 30.9.2011 a 10.10.2011.

Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie preukázané, že žalobca za účelom splnenia svojho záväzku zo Zmluvy o spolupráci zo dňa 13.7.2011 zabezpečil zaslanie resp. odovzdanie finančných prostriedkov žalovanému v celkovej výške 200.000 eur, pričom 160.000 eur, zabezpečil prostredníctvom ďalších subjektov, a to svedkov A. B., L. M., H. C. a spoločnosti C. C.. Z výpovedí označených svedkov vyplynulo, že všetci boli oslovení žalobcom za účelom možnosti investície do výstavby fotovoltaických elektrární. Títo svedkovia v podstate zhodne uviedli, že žalovaného nepoznali, všetko riešili cez žalobcu, on bol garantom pre celú investíciu, celé zastrešoval a tým pádom ako keby peniaze dávali jemu. Peniaze zasielali žalovanému, pretože bolo potrebné ich poslať hneď a aby sa nerobili transakcie cez banky, tak sa prevádzali priamo na účet žalovaného, avšak s popisom vkladu A. B.. Uvedené skutočnosti mal súd preukázané z výpovede žalobcu, ale aj svedkov A. B., L. M. a H. C. tak, ako je to podrobne popísané v skutkovom stave, ale napokon aj z výpovede žalovaného, ktorý uvedené tvrdenia ani nerozporoval. Uvedené skutočnosti vyplývajú aj z ďalších vo veci vykonaných dôkazov, napr. z výpisov z bankového účtu žalovaného, na ktorý dňa 15.07.2011 a 18.07.2011 prišli finančné prostriedky v celkovej výške 30.000 eur v dvoch platbách od H. C. a v dňoch 7.9.2011 a 17.10.2011 boli prevedené na účet žalovaného finančné prostriedky v celkovej výške 40.000 eur v dvoch platbách od L. M., pričom pri všetkých týchto platbách je uvedená poznámka A. B..

Za nespornú skutočnosť považoval súd prvej inštancie aj to, že žalovanému boli poskytnuté aj peňažné prostriedky vo výške 50.000 eur, ktoré mu odovzdal svedok A. N., bývalý zamestnanec spoločnosti C., C.. Konateľom a spoločníkom spoločnosti C., C., ktorá poskytla tieto peňažné prostriedky žalovanému bol práve žalobca, ktorý tvrdil, že táto obchodná spoločnosť nerobila nič iné než to, že plnila záväzok žalobcu z uzatvorenej zmluvy o spolupráci.

Podľa súdu prvej inštancie o zabezpečení týchto peňažných prostriedkov žalobcom pre žalovaného prostredníctvom tretích osôb svedčí aj samotná skutočnosť, že žalovaný pripravil návrh Dohody o ukončení Zmluvy o spolupráci K.: F., v ktorej sa zaviazal žalovanému uhradiť 200.000 eur, ako aj e-mailly žalovaného, ktoré zaslal žalobcovi v dňoch 28.2.2013 (č.l. 18) a 4.3.2013 (č.l. 57), ktorými oznamoval žalobcovi, že mu zašle, z titulu vysporiadania nárokov zo zmluvy, sumu 200.000 eur do 31. júla, pričom v e-maili odoslanom žalobcovi dňa 4.3.2013, okrem iného uviedol, že: „Dnes ti prepošlem aj Dodatok zmluvy spolu s Dohodou na ukončenie zmluvy. Predpokladám, že k vyplateniu 200 tisíc eur dôjde skôr, ako bude uvedené v Zmluve.“

Súd prvej inštancie k záveru, že vykonaným dokazovaním, najmä vylúčením svedkov A. B., L. M. a H. C., A. N., ale aj z výpovedí žalobcu a žalovaného a z listinných dôkazov doložených v spisovom materiáli bolo preukázané, že zo strany uvedených svedkov a spoločnosti C. C. nešlo o samostatné pôžičky za účelom investícií do výstavby fotovoltaickej elektrárne, s ktorými žalobca nič nemal, ale išlo o investície, ktoré zabezpečil žalobca prostredníctvom označených subjektov pre žalovaného. Žalobca zabezpečil, aby žalovanému boli poskytnuté peňažné prostriedky (okrem 40.000 eur, ktoré previedol žalovanému sám žalobca) aj prostredníctvom L. M. v celkovej sume 60.000 eur, A. B. v sume 20.000 eur, H. C. v celkovej sume 30.000 eur a spoločnosťou C. C. v sume 50.000 eur, teda takýmto spôsobom zabezpečil splnenie svojho záväzku tak, ako sa k tomu zaviazal v zmysle ustanovení Zmluvy o spolupráci K.: F. O. P. XX.XX.XXXX.

3. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a v konaní úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% voči žalovanému, o ktorých súd rozhodne samostatným uznesením.

4. Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu podal prostredníctvom advokáta v zákonnej lehote odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP. Namietal právne posúdenie otázky premlčania nároku žalobcu podľa Obchodného zákonníka ako nesprávne a nezákonné. Je toho názoru, že v tomto prípade ide jednoznačne o občianskoprávny vzťah založený medzi dvoma fyzickými osobami, a to zmluvu o pôžičke podľa § 657 Občianskeho zákonníka. Podľa žalovaného Zmluvou o spolupráci zo dňa 13.7.2011 vznikol medzi účastníkmi predmetnej zmluvy občianskoprávny vzťah, napriek skutočnosti, že v záhlaví zmluvy sa uvádza : „Uzatvorená v zmysle ust. § 269 Obchodného zákonníka. Vo všeobecnosti však platí, že zmluvy sa posudzujú podľa obsahu a nie podľa názvu. Zmluva je nutné posudzovať podľa toho, aké práva a povinnosti si zmluvné strany dohodli. Žalovaný považuje za logické, že v prípade, ak by išlo o obchodnoprávny vzťah, účastníkmi tejto zmluvy by boli právnické osoby a nie fyzické osoby. Zároveň má za to, že v prípade, ak by išlo o obchodnoprávny vzťah a teda „investíciu do akcie“ ako tvrdí žalobca, nemal by právny nárok na vrátenie sumy, ktorú poskytol žalovanému. Žalobca pri svojich podnikateľských aktivitách musí počítat s podnikateľským rizikom. Vzhľadom ku skutočnosti, že žalobca v konaní žiada vrátenie finančných prostriedkov, ktoré poskytol žalovanému, sám uznáva, že vzťah medzi nimi založený je občianskoprávnym vzťahom a to pôžičkou. Z uvedeného dôvodu žalovaný má za to, že vznesená námietka premlčania bola dôvodná. Premlčacia doba na uplatnenie práva žalobcom začala plynúť odo dňa 1.8.2013 a jej posledným dňom bol deň 1.8.2016 (§ 101 Občianskeho zákonníka). Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca podal vzájomnú žalobu na súde dňa 27.7.2017, je žalovaný toho názoru, že vzájomnú žalobu podal po uplynutí premlčacej doby.

Ďalej žalovaný považoval za nesprávne zistenie súdu prvej inštancie, že žalobca za účelom splnenia svojho záväzku zo Zmluvy o spolupráci zo dňa XX.X.XXXX zabezpečil zaslanie resp. odovzdanie finančných prostriedkov žalovanému v celkovej výške 200.000 eur, pričom 160.000 eur, zabezpečil prostredníctvom ďalších subjektov, a to svedkov A. B., L. M., H. C. a spoločnosti C. C.. Žalovaný poukázal na to, že samotný žalobca, ako aj svedok L. M. dňa 5.2.2019 vo svojich výpovediach jednoznačne uviedli, že : „peniaze poslali ako investíciu do akcie, vo svojom mene.“ Ďalej svedok L. M. uviedol : „na pána žalobcu sa hnevám, pretože mi dlží peniaze.“ – str. 8 zápisnice z pojednávania dňa 5.2.2019. Zároveň žalobca B., str. 6 zápisnice zo dňa 5.2.2019 – Na dotaz právneho zástupcu žalobcu, aby žalobca uviedol, či osoby, ako tvrdí zabezpečil, by participovali na prípadnom zisku z projektu, žalovaný udáva : „Áno, boli by spoločníkmi každý v takom rozsahu ako vložil vklad.“ Z tohto tvrdenia je jednoznačné, že išlo výslovne o investície týchto subjektov vo vlastnom mene a na vlastný účet a nie v mene a na účet žalobcu A. B.. V prípade, ak by bol tento investičný zámer úspešný, participovali by na zisku a stali by sa spoločníkmi podľa výšky svojich vkladov práve oni a nie iba samotný žalobca. Skutočnosť, že ide jednoznačne o pôžičky medzi žalovaným a svedkami L. M. a C. H. vyplýva aj z listu žalobcu zo dňa 15.11.2012 : „Preposielam Vám informácie ohľadne vysporiadania finančných záležitostí medzi p. F. ako dlžníkom a veriteľmi: 1. A. B., 2. L. M., 3. H. C.“ Ďalej žalobca vo svojom liste uvádza : „Veritelia poskytli dlžníkovi celkovo sumu 200 tis. EUR, a to nasledovne: - A. B. – 110 tis. EUR (60 tis. EUR na kúpu pozemkov, 50 tis. EUR na vyplatenie provízie pre firmu zabezpečujúcu dotácie) - A. M. – 60 tis. EUR – na kúpu pozemkov - A. C. – 30 tis. EUR – na kúpu pozemkov.“ Zároveň skutočnosť, že išlo jednoznačne o pôžičku medzi žalovaným a spoločnosťou C., C. preukazuje Výdavkový pokladničný doklad zo dňa XX.X.XXXX, kde sa jasne uvádza, že spoločnosť STROJMONTA, s.r.o. poskytla 50 000 eur p. F. z titulu pôžičky. Tvrdenie žalobcu, že túto pohľadávku od spoločnosti C., C. odkúpil, nebolo žiadnym spôsobom v konaní preukázané. Skutočnosť, že finančné prostriedky od A. B. nemohli byť žalovanému dané v mene žalobcu preukazuje jeho svedecká výpoveď na pojednávaní dňa 5.2.2019 : „Ja konkrétne som dal peniaze vo výške 20 tis. eur p. M. a ten ich posunul ďalej.“ Ďalej na otázku : „či vie kto mu odovzdal peniaze na Q., svedok udáva: áno, odovzdával som ich ja v mene M.“

Žalovaný namietal, že súd prvej inštancie opätovne nesprávne vyhodnocuje skutočnosti v bode 71. odôvodnenia rozsudku. Považoval za pochopiteľné, že žalovaný v danom čase konal zmätočne, v danom čase bol pri podpise Dohody o ukončení Zmluvy o spolupráci vo veľmi stresovej situácii a pod tlakom, keďže žalobca ho nútil podpísať túto Dohodu a vyhrážal sa mu predmetným trestným stíhaním K. : M. – XX/XX-XX XXXX, ktoré bolo vedené F. F.. Uvedené trestné stíhanie následne prevzali orgány F. republiky, nakoľko žalovaný zmenil adresu trvalého pobytu do Maďarskej republiky. To, že išlo o bezprávnú vyhrážku bolo v konaní preukázané tým, že trestné stíhanie voči žalovanému bolo následne v roku 2015 zastavené.

Podľa žalovaného súd prvej inštancie nepostupoval procesne správne, keď žalovaný dňa 10.3.2022 podal návrh na vylúčenie sudcu z pojednávania a rozhodovania veci z dôvodu jeho zaujatosti v pôvodnom spore sp. zn. 2C/125/2015. V návrhu bližšie vyšpecifikoval dôvody, pre ktoré je presvedčený o jeho zaujatosti. Súd postupoval nesprávne, nakoľko sa týmto návrhom žalovaného absolútne nezaoberal a rozhodol o časti vylúčením predmetnej veci na samostatné konanie, t.j. o vylúčení nároku vo výške

160 000 eur s prísl. na samostatné konanie, uznesením zo dňa 19.7.2022. Zároveň opätovne žalovaný podal návrh na vylúčenie sudcu z pojednávania a rozhodovania veci z dôvodu jeho zaujatosti v spore 5C/60/2022 dňa 15.11.2022, o ktorom súd rozhodol na pojednávaní dňa 18.11.2022 tak, že ho zamietol. Tento postup súdu považuje žalovaný za nezákonný, nakoľko žalovaný ani jeho právna zástupkyňa neboli prítomní na pojednávaní, nemali možnosť proti tomuto využiť opravný prostriedok.

Žalovaný považuje rozsudok súdu prvej inštancie za nezákonný aj z toho dôvodu, že zaväzuje žalovaného k vyplateniu takej sumy, ktorú nikdy neobdržal či už od žalobcu alebo jednotlivých svedkov. Žalovaný obdržal z titulu pôžičiek od L. M. 40 000 eur + 20 000 eur = 60 000 eur, od spoločnosti C., C. 50 000 eur, od H. C. sumu 30 000 eur. Tá-to suma spolu predstavuje čiastku 140 000 a nie sumu 160 000 eur, ako je nesprávne uvedené v rozsudku súdu prvej inštancie. Súd nesprávne vyhodnotil, že svedok A. B. odovzdal priamo finančné prostriedky vo výške 20 000 žalovanému. Svedok A. B. odovzdal finančné prostriedky svedkovi L. M., ktorý spolu odovzdal žalovanému sumu 60 000 eur. To preukazuje jeho svedecká výpoveď na pojednávaní dňa 5.2.2019 : „Ja konkrétne som dal peniaze vo výške 20 tis. eur p. M. a ten ich posunul ďalej.“ Túto skutočnosť považuje žalovaný za závažnú chybu rozsudku, ktorá spôsobuje jeho nezákonnosť a nepreskúmateľnosť. Žiadal odvolací súd, aby zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie

5. Odvolacie námietky vzniesol v osobitnom podaní v zákonnej lehote aj samotný žalovaný. Namietal nesprávne posúdenie premlčacej doby, keď to počítal od Dohody o ukončení Zmluvy a nie individuálne a na akú dobu boli poskytnuté finančné prostriedky. Obsah Dohody o ukončení Zmluvy obsahuje neskutočnú výšku poskytnutú na realizovanie kúpy pozemku. Tuto dohodu pripravil žalovaný podľa pokynov žalobcu, keď ten mu začal vyhrožovať s ublížením na jeho synovi a následne aj trestným konaním. Dôkazom je emailová komunikácia zo dňa 27. februára 2013. Peniaze neposkytol žalovanému žalobca, ale L. M. a to do výšky 40.000 eur. Súd prvej inštancie neuviedol Príjmový pokladničný blok zo dňa XX.XX.XXXX ani Výdavkový pokladničný blok z toho istého dňa, z ktorých jednoznačne vyplýva, že finančné prostriedky vo výške 50.000 eur poskytla žalovanému spoločnosť C. C., ako pôžičku. Taktiež emailovú správu z 21.06.2012, v ktorej táto spoločnosť vyzve žalovaného, aby jej bola vrátená pôžička v hodnote 50.000 eur. Podľa žalovaného z predložených dôkazov jednoznačne vyplýva, že finančné prostriedky boli poskytnuté viacerými veriteľmi a spoločnosťou, ako aj to, že žalobca nikdy neposkytol žalovanému čiastku vo výške 200.000 eur. Túto čiastku mu prisúdil na základe tvrdenia a krivého svedectva žalobcu na pojednávaní. Žalobca trval na tom, aby žalovaný podpísal dohodu, v ktorej uznáva, že žalobca mu poskytol 200.000 eur. Žalovaný túto skutočnosť oznámil aj vyšetrovateľovi kriminálnej polície v Starej Ľubovni, ale súd prvej inštancie sa touto skutočnosťou nezaoberal. Súd by sa mal zaoberať všetkými dôkazmi. Žalovaný zo zvukového záznamu zistil, že počas oboznamovania dôkazov, neboli spomínané také dôkazy, ako zmluva o pôžičke zo dňa 05.09.2011, z ktorého vyplýva, že žalobca uviedol, že žaluje finančné prostriedky 200.000 eur preto, že prostredníctvom kamarátov do tohto projektu takú sumu dal. Podľa žalovaného to tvrdil napriek tomu, že vedel o tom, že 60.000 poskytol L. M. ako pôžičku a ďalších 50.000 eur spoločnosť C. C.. Žalovaný poukázal na dôkazy: Prehlásenie L. M. zo dňa 15.02.2017, Prehlásenie C. H. zo dňa 15.02.2017, Pokladničný príjmový a výdavkový doklad zo dňa XX.XX.XXXX. Zmluva o pôžičke podpísaná medzi veriteľom L. M. a E. F. dňa 05.09.2011. Tieto dôkazy sa nachádzajú alebo mali nachádzať v spisoch, napriek tomu súd prvej inštancie ich nespomína. Tieto dôkazy svedčili o tom, že žalovaný zmluvu o spolupráci neporušil, nie je podvodníkom, ako ho popísal v krivej výpovedi na 05.02.2019 na pojednávaní. Vo vykonštruovanom trestnom konaní bolo preukázané, že zmluvu o spolupráci porušil sám žalobca, v dôsledku čoho bolo trestné stíhanie zastavené. Navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. K odvolaniu žalovaného podal vyjadrenie žalobca. V súvislosti s argumentom žalovaného, že v uvedenom prípade sa jednoznačne jedná o občianskoprávny vzťah a nie o vzťah obchodnoprávny žalobca uviedol, že toto tvrdenie nie je žalovaným nijako právne, ani skutkovo podložené. Zmluva o spolupráci K.: F. O. P. XX.XX.XXXX obsahuje jednoznačné ustanovenie, ktoré hovorí, že práva a povinnosti z tejto dohody, ako aj všetky z nej vyplývajúce práva a povinnosti sa spravujú Obchodným zákonníkom, pričom právny poriadok takúto dohodu pripúšťa. Uvedené potvrdzuje aj právoplatný rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 28.10.2021 pod sp. zn.: 22Co/38/2020, kde súd vyslovil, že šlo jednoznačne o vzťah obchodnoprávny. Rovnako obsah zmluvy, ako aj formulácie vzájomných práv a povinností vylučujú záver, že by sa malo jednať o zmluvu o pôžičke. Žalovanému nikto nikdy neposkytol pôžičku, a to ani žalobca ani tretie subjekty, čo vyplýva aj z výpovedí svedkov.

Podľa žalobcu v konaní bolo preukázané, že žalobca s cieľom splniť svoj záväzok zo Zmluvy o spolupráci zabezpečil zaslanie (resp. odovzdanie) finančných prostriedkov žalovanému vo výške 200.000 eur, z

tejto sumy 160.000 eur zabezpečil prostredníctvom iných subjektov, konkrétne prostredníctvom A. B., L. M., H. C. a prostredníctvom spoločnosti C. C., ako to napokon uviedli aj vo svojich výpovediach dňa 5.2.2019. Uvedené osoby žalovaného nepoznali a boli oslovení za účelom možnosti investície práve žalobcom. Uvedené tvrdenie o poskytnutí finančných prostriedkov potvrdzujú aj výpisy z bankového účtu žalovaného, kde pri prijatých platbách je uvedená poznámka „A. B.“. Z uvedeného je preto zrejmé, že vyššie uvedení svedkovia zasielali finančné prostriedky žalovanému v mene žalobcu, teda v zmysle ustanovenia § 332 Obchodného zákonníka šlo o plnenie záväzku za dlžníka, teda za žalobcu. Uvedené však v žiadnom prípade nemôže mať (a ani nemá) žiaden vplyv na právny vzťah žalobcu a žalovaného. Jedinou osobitosťou je to, že osoba, ktorá plnila za dlžníka (v tomto prípade za žalobcu) sa stala jej veriteľom, teda žalobcovi vznikla povinnosť vrátiť finančné prostriedky subjektom, ktorí plnili za žalobcu. Uvedené však nič nemení na skutočnosti, že finančné prostriedky boli zasielané v mene žalobcu, ako ani na skutočnosti, že žalovaný má tieto finančné prostriedky vrátiť priamo žalobcovi. Žalobca zdôraznil aj skutočnosť, že žalovaný vyššie uvedené počas konania nerozporoval. V konaní bolo rovnako preukázané, že poskytnutím finančných prostriedkov vo výške 50.000 eur spoločnosťou C. C. došlo len k plneniu Zmluvy zo strany žalobcu (nakoľko bol žalobca konateľom tejto spoločnosti.).

Žalobca ďalej zdôraznil, že žalovanému sa nikto nikde trestným stíhaním nevyhrážal. Žalobca k podaniu trestného oznámenia pristúpil v stave absolútnej bezradnosti spôsobenej zjavne podvodným počínaním žalovaného. Tvrdenia žalovaného, podľa ktorého malo byť dôvodom uzatvorenia Dohody o ukončení Zmluvy o spolupráci zo strany žalovaného nátlak a vyhrážanie sa je v príkrom rozpore s emailovou komunikáciou zo dňa 26.09.2012 (nachádzajúcou sa v spise), kde žalovaný opakovane deklaroval, že všetky finančné prostriedky vráti, sám negocioval podmienky a spôsob ich vrátenia, a napokon aj sám pripravoval znenie Dohody, ktorú považoval za prijateľnú. Skutočnosť, že v uvedenom prípade sa nemohlo jednať o bezprávnú vyhrážku konštatoval aj Krajský súd Prešov v rozsudku pod sp. zn.: 22Co/38/2020 zo dňa 28.10.2021, ktorý sa (okrem iného) v bode 28 a nasl. rozsudku vysporiadal aj s touto otázkou.

Žalobca mal za to, že tvrdenie žalovaného o tom, že od L. M. obdržal sumu vo výške 40.000, ktorá mala zahŕňať sumu 20.000 eur, ktoré mali pochádzať od A. B., sa nezakladá na pravde, nakoľko L. M. odovzdal finančné prostriedky spolu vo výške 60.000 a šlo o jeho vlastné finančné prostriedky. Uvedené tvrdenie žalobcu potvrdil aj sám L. M. počas svojho výsluchu na pojednávaní dňa 05.02.2019 (strana 8 zápisnice o pojednávaní), kedy uviedol, cit.: „išlo o moje súkromné peniaze. Spolu som žalobcovi (v tomto konaní žalovanému - poznámka právneho zástupcu) dal sumu 60.000 eur.“ Podstatnejšie ale je, že v Dohode sa žalovaný zaviazal, že zaplatí z titulu vsporiadania nárokov zo Zmluvy o spolupráci žalobcovi sumu vo výške 200.000 eur, preto je na mieste postupovať v zmysle ustanovenia § 323 Obchodného zákonníka a považovať takýto prejav vôle žalovaného za uznanie záväzku, a túto Dohodu Krajský súd Prešov v rozsudku zo dňa 22 Co/38/2020 zo dňa 25.2.2020 posúdil ako platne uzavretú.

Žalobca navrhol, aby odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania.

7. K vyjadreniu žalobcu podal odvoláciu repliku žalovaný. Zotrvával na svojom závere o občianskoprávnom vzťahu založenom na základe Zmluvy o spolupráci zo dňa XX.XX.XXXX. Za podstatné vo vzťahu k otázke poskytnutia finančných prostriedkov považoval to, že z akého titulu k tomu došlo a komu boli tieto prostriedky poskytnuté. Zo strany spoločnosti C. bola poskytnutá pôžička 50.000 eur, ako aj zo strany L. M. na základe Zmluvy o pôžičke zo dňa XX.XX.XXXX. Žalobca porušil Zmluvu o spolupráci, keď namiesto to, aby on sám investoval svoje vlastné finančné prostriedky, chcel, aby žalovaný bral pôžičky od iných osôb. Vo svojom liste zo dňa 15.11.2012 žalobca požiadal svojho právneho zástupcu, aby vypracoval zmluvy o pôžičke medzi žalovaným a spomínanými osobami každou zvlášť. Dôkaz je v spisoch. Vo vzťahu k tvrdeniu žalobcu o právoplatnosti rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 22Co/38/2020 zo dňa 28.10.2021 žalovaný uviedol, že na Najvyššom súde SR prebieha pod sp. zn. 1Cdo/182/2022 konanie o podanom dovolaní voči tomuto rozsudku. V konaní bolo preukázané, že žalobca s cieľom splniť svoj zväzok zo Zmluvy o spolupráci zabezpečil zaslanie (resp. odovzdanie) finančných prostriedkov žalovanému vo výške 200.000 eur, pričom z tejto sumy 160.000 zabezpečil prostredníctvom iných subjektov. Tieto subjekty nepotvrdili výšku 160.000 eur. Dokonca právny zástupca spoločnosti C. C. ani nebol vypočutý, ani neboli predložené účtovné materiály, ktoré by potvrdili alebo vyvrátili pohľadávku z titulu pôžičky, ktorú poskytli žalovanému dňa 10.02.2012 v hotovosti oproti príjmovému dokladu. Podľa žalovaného v tomto konaní bolo na žalobcovi uniesť dôkazné bremeno, ktoré však neuniesol, keď nedokázal, že čiastka, ktorú z titulu pôžičky prevzal dňa 10.02.2012, boli jeho peniaze. Skutočnosť, že žalobca dal podnet L. M., aby požičal peniaze žalovanému ešte neznamená, že tie peniaze patrili, pochádzali od žalobcu, ale skôr, že bol garantom, že nemá mať obavu požičať peniaze

žalovanému, lebo v prípade, keď žalovaný ich nevráti, žalobca mu garantuje ich vrátenie alebo podiel na zisku. Túto skutočnosť potvrdzuje aj prehlásenie M. v jeho svedeckej výpovedi dňa 25.03.2015, kde prehlásil, že 60.000 eur poskytol žalovanému, ale čaká naspäť od žalobcu, lebo on ho dotiahol. Čiastka, ktorú mu A. B. odovzdal v hotovosti v mene L. M., nepochádzala od žalobcu, ale od A. B., ktorú čiastku A. B. odovzdal L. M. a ten jemu požičal. L. M. dňa 01.03.2017 navštívil kanceláriu advokátky Mgr. Evy Lutterovej a vlastnoručne napísal prehlásenie, že ku dňu 01.03.2017 žalovaný dlhuje z titulu poskytnutej pôžičky sumu 60.000 eur. Takéto prehlásenie napísal a podpísal aj H. C., kde uviedol, že prehlasuje a písomne potvrdzuje, že ku dňu 01.03.2017 mu žalovaný dlhuje z titulu poskytnutej pôžičky zo dňa 15.07.2011 a 18.07.2011 sumu 30.000 eur, ktorú mu do dnešného dňa nevrátil. Tieto prehlásenia v kombinácii s ostatnými dôkazmi sú dôkazom toho, že žalovanému na jeho účet alebo v hotovosti okrem žalobcu v rôznych intervaloch a rozličnou platnosťou požičali 1. L. M. 60.000 eur, H. C. 30.000 eur a C. C. 50.000 eur. Spolu ide o sumu 140.000 eur, a nie 160.000 eur, ako je uvedené v rozsudku. Poznámka na výpisoch z bankového účtu „A. B.“ len naznačuje, že poskytnuté peniaze žalovaný má použiť v projekte, ktorý žalovaný začal realizovať so žalobcom. Podľa žalovaného bezprávná vyhrážka, ktorá je v právnej teórii definovaná ako psychické donútenie, nemá nič spoločné s vyhrážkou smerovanou so strany žalobcu na žalovaného. K trestnému stíhaniu došlo na základe krivého svedectva žalobcu a ním bol žalovaný donútený podpísať dohodu, ktorá obsahovala neskutočnú vec, že vec poskytol žalovanému 200.000 eur. Toto tvrdenie žalobcu bolo vyvrátené v trestnom konaní, ako aj jeho ostatné falošné tvrdenia. Teda nie je na mieste žalobcu poukazovaním na § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorý sa týka prípadu, ak niekto druhému hrozí niečím, čo má právo urobiť.

8. V odvolacej duplike žalobca uviedol, že pokiaľ žalovaný ďalej opakovane tvrdí, že peniaze boli poskytnuté jemu z titulu pôžičky, tak naďalej zotrváva na stanovisku, že žalovanému nikto nikdy neposkytol pôžičku, a to ani žalobca ani tretie subjekty, čo jednoznačne vyplýva aj z výpovedí svedkov. Nemožno sa stotožniť s vyjadrením žalovaného o tom, že cit.: „nie je podstatné, čo vypovedali svedkovia po rokoch, aby zachránili svojho kamaráta“ a uzavrieť, že peniaze boli poskytnuté žalovanému formou pôžičky od rôznych subjektov. Výsluch svedka je v zmysle CSP riadnym dôkazom a tak k nemu treba aj pristupovať (čo súd prvej inštancie aj urobil), a to aj napriek tomu, že nie je na prospech žalovanému. Obvinenia žalovaného o údajných krivých výpovediach svedkov sa nezakladajú na pravde a žalovaný ich uvádza celkom zjavne z dôvodu dôkaznej núdze. Žalobca opätovne zdôrazňuje, že žalovanému sa nikto nikde trestným stíhaním nevyhrážal. Žalobca k podaniu trestného oznámenia pristúpil v stave absolútnej bezradnosti spôsobenej (podľa názoru žalobcu) zjavne podvodným počínaním žalovaného. Žalobca má za to, že upozornenie na možnosť trestnoprávneho postihu (prípadne aj samotné iniciovanie začiatku trestného konania - na čo má veriteľ právo) nemožno považovať za bezprávnú vyhrážku, nakoľko veriteľ je k takémuto konaniu oprávnený a v určitých prípadoch môže byť dokonca povinný trestný čin oznámiť orgánom činným v trestnom konaní (neoznámenie trestného činu podľa ust. § 340 Trestného zákona).

9. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke odvolacieho súdu a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je čiastočne dôvodné.

10. Z obsahu spisu je zrejmé, že v pôvodnom konaní vo veci sp. zn. 2C/125/2015 rozhodol súd prvej inštancie o žalobe terajšieho žalovaného rozsudkom zo dňa 25.2.2020 tak, že žalobu o určenie neplatnosti Dohody o ukončení Zmluvy o spolupráci K.: F. I. P. XX.X.XXXX, ktorú podpísali účastníci tejto dohody: žalobca dňa 19.3.2013 a žalovaný dňa 13.3.2013, zamietol (výrok I.); zároveň uložil terajšiemu žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanému sumu 40.000, eur s príslušenstvom (výrok II) a vo zvyšku žalobu zamietol (výrok III).

11. O odvolaní terajšieho žalobcu rozhodol tunajší odvolací súd rozsudkom č.k. 22Co/38/2020-401 zo dňa 28.10.2021, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I., II. a IV. so spresnením vo výroku I v označení Dohody o ukončení Zmluvy o spolupráci K.: F. tak, že tá má správne znieť „Dohoda o ukončení Zmluvy o spolupráci K.: F., uzatvorenej dňa XX.X.XXXX“. Odvolací súd zároveň zrušil rozsudok vo výrokoch III. a V. a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s tým, že uložil súdu prvej inštancie v ďalšom konaní opätovne posúdiť dôvodnosť vzájomnej žaloby v rozsahu zodpovedajúcom zrušeniu napadnutého rozsudku. Uložil súdu

prvej inštancie opätovne vyhodnotiť výsledky dokazovania, najmä svedecké výpovede L. M., H. C. a A. B., nakoľko sa javia dôvodné pochybnosti o závere súdu prvej inštancie, že peňažné sumy (okrem 40.000,- eur) boli poskytnuté žalobcovi za účelom pôžičky od iných subjektov nezávisle od žalovaného ako plnenie jeho záväzku zo Zmluvy o spolupráci K.: F. O. P. XX.XX.XXXX.

12. Súd prvej inštancie po vrátení veci vylúčil vzájomnú žalobu o zaplatenie sumy 160.000 eur na samostatné konanie a vec začal viesť pod sp. zn. 5C/60/2022. V tomto konaní odvolaním napadnutým rozsudkom č.k. 5C/60/2022.578 zo dňa 18.11.2022 vyhovel vzájomnej žalobe o zaplatenie 160.000 eur s príslušným úrokom z omeškania.

13. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov a námietok žalovaného voči tomuto rozsudku súdu prvej inštancie, to, či súd prvej inštancie zachoval správny procesný postup, na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

14. Podľa § 53 ods. 1 CSP námietku zaujatosti je potrebné uplatniť najneskôr do siedmich dní, odkedy sa strana dozvedela o dôvode, pre ktorý je sudca vylúčený. Na neskôr uplatnenú námietku zaujatosti súd neprihliada; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá.

15. Podľa § 52 ods. 2 CSP v námietke zaujatosti musí byť okrem všeobecných náležitostí podania uvedené, proti komu smeruje, dôvod, pre ktorý má byť sudca vylúčený, kedy sa strana uplatňujúca si námietku o dôvode vylúčenia dozvedela a dôkazy na preukázanie svojho tvrdenia, ktorých povaha to pripúšťa, okrem tých, ktoré nemôže bez svojej viny pripojiť. Na podanie, ktoré nespĺňa náležitosti podľa prvej vety, súd neprihliada; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá.

16. Podľa § 53 ods. 3 CSP ak sa námietka zaujatosti týka len okolností, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu alebo jeho rozhodovacej činnosti, súd na námietku zaujatosti neprihliada; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá.

17. Podľa § 54 ods. 1 CSP súd predloží vec s vyjadrením namietaného sudcu nadriadenému súdu do siedmich dní od uplatnenia námietky zaujatosti. O tom, či je sudca vylúčený, rozhodne nadriadený súd do siedmich dní.

18. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie sa dostatočne vypořiadal so vznesenými námietkami zaujatosti so strany žalovaného v bodoch 20. až 31. odôvodnenia napadnutého rozsudku, keď ich posúdil ako nespĺňajúce zákonné náležitosti podľa § 53 ods. 1 a 3 CSP. Námietky žalovaného spočívali v jeho pochybnostiach o dôvode zmeny zákonného sudcu a v okolnostiach spočívajúcich v procesnom postupe zákonnej sudkyne. Z uvedených dôvodov správne na ne neprihliadal a nepredkladal nadriadenému súdu na rozhodnutie podľa § 54 ods. 2 CSP.

19. Podľa § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka, táto časť zákona upravuje záväzkové vzťahy medzi podnikateľmi, ak pri ich vzniku je zrejmé s prihliadnutím na všetky okolnosti, že sa týkajú ich podnikateľskej činnosti.

20. Podľa § 262 ods. 1 Obchodného zákonníka, strany si môžu dohodnúť, že ich záväzkový vzťah, ktorý nespadá pod vzťahy uvedené v § 261, sa spravuje týmto zákonom.

21. Podľa § 387 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka, právo sa premlčí uplynutím premlčacej doby ustanovenej zákonom. Premlčaniu podliehajú všetky práva zo záväzkových vzťahov s výnimkou práva vypovedať zmluvu uzavretú na dobu neurčitú.

22. Podľa § 397 Obchodného zákonníka, ak zákon neustanovuje pre jednotlivé práva inak, je premlčacia doba štyri roky.

23. Odvolací súd v súvislosti s odvolacou námietkou žalovaného, že v uvedenom prípade sa jedná o občianskoprávny vzťah a nie vzťah obchodnoprávny konštatuje, že súd prvej inštancie dospel

k správne mu záveru, keď z príslušných ustanovení Obchodného zákonníka a čl. 3.2 Dohody o ukončení Zmluvy o spolupráci Č.:F. O. P. XX.XX.XXXX vyvodil, že aj keď táto zmluva bola uzatvorená medzi fyzickými osobami, ich právny vzťah sa spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka. V zmysle čl. 3.2 Záverečných ustanovení Dohody o ukončení Zmluvy o spolupráci K.:F. -XXXX O. P. XX.XX.XXXX si účastníci písomne výslovne dohodli, že práva a povinnosti z tejto dohody, ako aj všetky z nej vyplývajúce alebo s ňou súvisiace práva a povinnosti sa spravujú Obchodným zákonníkom.

24. Ustanovenie § 262 Obchodného zákonníka dáva možnosť stranám konkrétneho záväzkového vzťahu dohodnúť sa, že na ich vzťah sa bude vzťahovať režim Obchodného zákonníka, a to aj v prípadoch, keď v zmysle § 261 tento vzťah nemožno podriaďiť režimu Obchodného zákonníka. Zákon dáva možnosť dohodou rozšíriť aplikovateľnosť Obchodného zákonníka. Môže ísť o prípady, keď subjektmi na oboch stranách záväzkového vzťahu sú nepodnikatelia a v konkrétnom prípade bude pre nich výhodnejšie podriaďiť vzťah, ktorý zakladajú, režimu Obchodného zákonníka.

25. Uvedený právny záver potvrdzuje aj právoplatný rozsudok tunajšieho odvolacieho súdu č.k. 22Co/38/2020-401 zo dňa 28.10.2021, v ktorom vo veci tých istých strán sporu, toho istého skutkového základu, len iného úplatného nároku vyslovil, že išlo medzi stranami sporu o obchodnoprávny vzťah. Iného názoru nebol ani Najvyšší súd SR, ktorý o podanom dovolaní voči tomuto rozsudku rozhodol uznesením sp. zn. 1Cdo/182/2022 zo dňa 20.03.2024 tak, že dovolanie odmietol.

26. Na základe uvedeného je dôvodná aplikácia ustanovenia § 397 Obchodného zákonníka o všeobecnej štvorročnej premlčacej dobe súdom prvej inštancie, ktorá v tomto prípade začala plynúť dňa 01.08.2013 a skončila 01.08.2017. Žalovaný podal vzájomnú žalobu dňa 27.07.2017, teda včas. Súd prvej inštancie tak dospel k správne mu záveru, že nárok žalobcu nie je premlčaný.

27. Zo Zmluvy o spolupráci K.: F. O. P. XX.XX.XXXX (ďalej ako Zmluva o spolupráci) vyplýva, že jej predmetom bola vzájomná spolupráca žalobcu a žalovaného pri realizovaní kúpy nehnuteľností na území F. republiky, za účelom realizácie projektov týkajúcich sa vybudovania fotovoltaických elektrární (FVE). Zmluva o spolupráci bola uzatvorená v zmysle § 269 Obchodného zákonníka. V zmysle bodu 1.1. písm. b/ mal žalovaný zabezpečiť odkúpenie nehnuteľností do svojho vlastníctva, podľa písm. i/ tohto bodu mal žalobca zabezpečiť finančné prostriedky na kúpu nehnuteľností a na ostatné náklady s tým súvisiace a podľa písm. j) finančné prostriedky a náklady na projekty a iné technické a právne zabezpečenie.

28. V dôsledku neúspechu v realizácii projektu výstavby fotovoltaických elektrární žalobca a žalovaný uzavreli Dohodu o ukončení Zmluvy o spolupráci K.: F., s dátumom ukončenia zmluvy v celom rozsahu ku dňu dňa 19.3.2013 (ďalej ako Dohoda o ukončení Zmluvy o spolupráci). V článku II., bod 2.1 sa účastníci zmluvy dohodli, že žalovaný zaplatí z titulu vysporiadania nárokov zo zmluvy žalobcovi sumu vo výške 200.000 eur, ktorú sumu podľa bodu 2.2. zaplatí žalovaný bezhotovostným prevodom na bankový účet žalobcu najneskôr do 31.7.2013.

29. Po právoplatnosti konania vedeného pod sp. zn. 2C/125/2015, v ktorom bolo preukázané poskytnutie sumy 40.000 od žalobcu žalovanému na účel zabezpečenia výstavby fotovoltaickej elektrárne, mal súd prvej inštancie tomto konaní preukázané, že žalobca poskytol žalovanému aj zvyšné peňažné prostriedky v celkovej výške 160.000 eur.

30. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že v konaní bolo vykonaným dokazovaním preukázané, že žalobca s cieľom splniť svoj záväzok zo Zmluvy o spolupráci zabezpečil zaslanie (resp. odovzdanie) časti finančných prostriedkov žalovanému prostredníctvom iných subjektov, konkrétne prostredníctvom A. B., L. M., H. C. a prostredníctvom spoločnosti C. C., ako to uviedli svedkovia vo svojich výpovediach dňa 05.02.2019, resp. na výsluchu 14.10.2019. Zo strany A. B., L. M. a H. C. nešlo o samostatné pôžičky za účelom investícií do výstavby fotovoltaickej elektrárne, s ktorými žalovaný nebol v žiadnom právnom vzťahu, ale o investície, ktoré zabezpečil žalobca, tak ako sa zaviazal v zmysle ustanovení Zmluvy o spolupráci. Uvedené tvrdenie o poskytnutí finančných prostriedkov potvrdzujú aj výpisy z bankového účtu žalovaného, kde pri prijatých platbách od L. M. a H. C. je uvedená poznámka „A. B.". Čestné vyhlásenia svedkov L. M. a H. C. vzhľadom na ich výpovede z výsluchu dňa 14.10.2019 (fotokópia na čl. 318) o tom, že terajší žalovaný nesúhlasil, aby išli peniaze

priamo terajšiemu žalobcovi, nesvedčia dostatočne o závere o poskytnutých peňažných prostriedkoch titulom pôžičky od tretích osôb pre žalovaného.

31. Súd prvej inštancie sa správne vypořiadal aj so skutočnosťou, že konateľom a spoločníkom spoločnosti C., C., ktorá poskytla peňažné prostriedky žalobcovi vo výške 50.000 eur (momentálne pod obchodným menom R., C.) bol práve žalobca, ktorý tvrdil, že táto obchodná spoločnosť plnila jeho záväzok z uzatvorenej zmluvy o spolupráci. K okolnostiam odovzdania sumy 50.000 eur súd prvej inštancie zohľadnil výpoveď bývalého zamestnanca spoločnosti C., C.. A. N., ktorý potvrdil, že prevzal túto sumu od terajšieho žalobcu a odovzdal ich terajšiemu žalovanému.

32. Pokiaľ žalovaný namietal, že v konaní nebolo preukázané, že došlo k odkúpeniu pohľadávky od spoločnosti C. C. voči žalovanému žalobcom, z obsahu spisu vyplýva, že na pojednávaní konanom 05.02.2019 samotný žalovaný uviedol, že sa o tejto skutočnosti dozvedel v roku 2017 alebo 2018 a jeho právny zástupca zároveň predložil kópiu zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 12.04.2013 (č.l. 240 spisu), podľa ktorej došlo medzi spoločnosťou C., C. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom k postúpeniu pohľadávky vo výške 50.000 eur, ktorú mala táto obchodná spoločnosť voči žalovanému.

33. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný v Dohode o ukončení spolupráce písomne uznal svoj dlh vo výške 200.000 eur voči žalobcovi podľa § 323 ods. 1 Obchodného zákonníka a zaviazal sa mu uvedenú sumu vyplatiť. Ako konštatoval súd prvej inštancie, právnym dôsledkom uznávacieho aktu je nástup právnej domnienky (vyvrátiteľnej), že záväzok v dobe uznania existoval (trval), čo v prípade súdneho sporu znamená presun dôkazného bremena na dlžníka. So zreteľom na to, že právna domnienka existencie záväzku v čase jeho uznania je vyvrátiteľná, tak dlžník môže namietat, že dlh nevznikol, neexistuje, resp. je v inej výške. Žalovaný v konaní namietal, že dlh existuje voči tretím osobám v inej výške, keď od L. M. si požičal 60.000 eur, H. C. 30.000 eur a od spoločnosti C. C. 50.000 eur, celkovo 140.000 eur.

34. Odvolací súd sa stotožňuje s odvolacou námietkou žalovaného, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil, keď dospel k záveru, že L. M. poskytol sám sumu 60.000 eur mimo A. B., ktorý poskytol žalovanému 20.000 eur. Z výpovede A. B. na pojednávaní 05.02.2019 (č.l. 236 spisu) vyplýva, že ten dal peniaze vo výške 20.000 eur L. M., ktorý ich posielal ďalej. Výpoveď A. B. potvrdil vo svojej výpovedi L. M., ktorý uviedol, že so svojho účtu zaslal žalovanému sumu 40.000 eur a 20.000 eur odovzdal A. B.. Výpisy z bankového účtu žalovaného potvrdzujú, že v dňoch 7.9.2011 a 17.10.2011 (č.l. 8 spisu) boli prevedené na účet žalovaného finančné prostriedky v celkovej výške 40.000 eur v dvoch platbách od L. M.. Pokiaľ teda L. M. hovorí o tom, že spolu dal terajšiemu žalovanému sumu 60.000 eur, z vykonaného dokazovania vyplýva, že tak ide o 40.000 eur od L. M. a 20.000 eur od A. B.. Pripočítajúc sumu 30.000 eur od H. C. a 50.000 od spoločnosti C. C., tak bolo v konaní preukázané, že žalobca zabezpečil prostredníctvom tretích osôb pre žalovaného sumu 140.000 eur za účelom realizácie projektu.

35. Žalovaný namietal, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil skutočnosti, podľa ktorých mal v rámci návrhu Dohody o ukončení Zmluvy o spolupráci, ktorý pripravil žalovaný a emailovej komunikácie zo dňa 28.02.2013 a 04.03.2013, zaviazat uhradiť žalobcovi sumu 200.000 eur. Poukázal pritom na vlastné zmätočné konanie, keď bol pri podpise Dohody o ukončení Zmluvy o spolupráci vo veľmi stresovej situácii a pod tlakom, keďže ho žalobca nútil podpísať uvedenú dohodu a vyhrážal sa pritom trestným konaním.

36. Aj k tejto odvolacej námietke poukazuje odvolací súd na svoje závery v právoplatnom rozsudku tunajšieho odvolacieho súdu č.k. 22Co/38/2020-401 zo dňa 28.10.2021, podľa ktorých odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že na základe vykonaného dokazovania sa nijako nepotvrdilo tvrdenie terajšieho žalovaného o tom, že konal pod psychickým nátlakom oprávnenej protiprávnej hrozby pri uzatváraní Dohody o ukončení Zmluvy o spolupráci. Pokiaľ sa žalobca vyhrážal žalovanému trestným stíhaním, keď nepodpíše predmetnú Dohodu o ukončení Zmluvy o spolupráci, z vykonaného dokazovania, a najmä mailovej komunikácie zo dňa 28.02.2013 medzi žalobcom a žalovaným (č.l. 16 pôvodného spisu a č.l. 18 tohto spisu) nepochybne vyplýva, že žalovaný z vyhrážok falošného obvinenia a vydierania trestným stíhaním nemal strach a bol sám odhodlaný pristúpiť k uzatvoreniu Dohody o ukončení spolupráce a vysporiadať svoje vzájomné finančné záväzky so žalobcom, ktoré súviseli s výstavbou fotovoltaickej elektrárne. Odvolací súd pripomína, že Najvyšší súd SR už spomínaným uznesením dovolanie voči tomuto rozsudku odvolacieho súdu odmietol. Podľa dovolacieho súdu sa

odvolací súd vyporiadal so všetkými odvolacími námietkami terajšieho žalovaného, ktoré sa týkali Dohody o ukončení Zmluvy o spolupráci.

37. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. v časti uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 140.000 eur spoločne s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 140.000 eur od 1.8.2013 do zaplataenia, to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku a v prevyšujúcej vyhovujúcej časti zmenil rozsudok vo výroku I. tak, že žalobu zamietol postupom podľa § 388 CSP.

38. O trovách celého konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 396 ods. 2 CSP v spojení s ustanovením § 255 CSP. Žalobca ako sporová strana mal v konaní úspech v rozsahu 90 % (celkovo priznaná suma vo výške 180.000 eur) proti žalovanému, ktorý mal v konaní úspech v rozsahu 10 % (zamietnutá žaloba v časti 20.000 eur). Čistý úspech žalobcu tak predstavuje 80 %. Odvolací súd tak žalobcovi priznal nárok na náhradu trov celého konania v rozsahu 80 % voči žalovanému, pričom výšku týchto trov ustáli postupom podľa ust. § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia odvolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

39. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).